

Scénář

Heinz Reichl se narodil 10.července 1946 do Německy mluvící rodiny v malém městečku Hora Svaté Kateřiny, v Krušných Horách.

„Rodný domek byl malý s podkrovím. V podkroví jsme měli jako pětičlenná rodina malou místnost, kde jsme mohli spát, a všechno ostatní se odehrávalo v obytné kuchyni.“

V době přidělového systému to jako německá rodina neměli jednoduché. S lístky na potraviny, ošacení a hygienické potřeby si sotva vystačili.

„Nejhůř jsme na tom vlastně byli my, Němci. Bylo to dané i tím, že jsme dostávali za stejnou práci menší mzdu.“

V roce 1946 byl zbytek rodiny odsunut do oblasti hranic Západního a Východního Německa. Jen Heinz a jeho nejbližší rodina zůstali v Čechách.

„S příbuznými jsme měli dovolený jenom písemný styk, nesměli jsme se navštěvovat. Poprvé jsem viděl své příbuzné v Německu, když mi bylo třináct let.“

Koncem 70. let se vztah s Německem změnil. Mohli navštěvovat příbuzné, jezdit k nim na dovolené, nesměli ale převážet zboží přes hranice. To se rodina samozřejmě snažila obejít.

„Teta nám ty věci zašila do polštáře a nejstarší dcera Anička na tom polštáři spala celou cestu, až na hranicích se probudila, byla čiperná a když přišla celnice nechtěla vidět nic jiného než ten polštář. Samozřejmě že po hmatem zjistila, že v tom jsou nějaké věci jiné než běžné a když viděla, že tam je dětské oblečení, tak mně velmi, velmi důrazně vynadala, že dělám České republice ostudu.“

Heinz Reichl se nikdy nesnažil o vstup do komunistické strany. Němci se sice mohli stát členy, režim je do toho ale příliš nenutil.

„Ti, kteří pak vstoupili do strany dobrovolně, tak většinou spolupracovali i s STB, jako například můj přítel z dětství. Ten začal po roce 1989 podnikat, a nakonec se stal obětí dokonce zločinu, kdy si na něj políčili věřitelé a vlastně ho utloukli.“

Po revoluci roku 1989 se životní úroveň zlepšila. Heinz teď žije spokojeně se svou přítelkyní.

„Na závěr bych třeba řekl, že by se vzpomínky těch pamětníků měli víc brát vážně, neměly by se dějiny překrucovat.“